

УДК 821.111(73)-312.4
3-55

Серія «Художня література»

Перекладено за виданням:

Xander I. Love, Mom /Iliana Xander. —
Independently published, 2024. — 346 p.

Переклад з англійської Дарини Березіної

Дизайн обкладинки Анастасії Лескової

Зендер І.

3-55 З любов'ю мама / Іліана Зендер ; пер. з англ. Д. Березіної. —
Х. : Віват, 2026. — 400 с. — (Серія «Художня література», ISBN
978-966-942-826-4).

ISBN 978-617-17-1367-3 (укр.)

ISBN 979-834-301-532-4 (англ.)

Маккензі Каспер — здібна студентка. Але відома вона переважно завдяки своїй мамі, авторці бестселерів, чий похмурі закручені трилери зачарували серця відданих прихильників по всьому світу. Матір Маккензі гине внаслідок нещасного випадку — шанувальники в розпачі! Але чи справді ця смерть випадкова?

У день панахиди Маккензі отримує таємничий конверт. Всередині — сторінки щоденника її матері, які починаються з питання: «Хочеш дізнатися таємницю?»

Листи продовжують надходити... Маккензі береться за власне розслідування і стикається із секретами, що з ними її родина жила роками. Вона швидко розуміє — мамин шлях до слави муровано лиховісною брехнею, яка тепер дихає в потилицю їй самій. Незабаром Маккензі дізнається, що існують речі значно гірші за вбивство...

УДК 821.111(73)-312.4

ISBN 978-966-942-826-4 (серія)

ISBN 978-617-17-1367-3 (укр.)

ISBN 979-834-301-532-4 (англ.)

© Iliana Xander, 2024

© ТОВ «Видавництво «Віват»», ви-
дання українською мовою, 2026

ПРОЛОГ

Я ніколи в житті не скривдила жодної людини. Але за-
раз мені кортить просто зацідити у песок, що дивиться
на мене з першої шпальти загальнонаціональної га-
зети. Її фото — з тією фірмовою червоною помадою
і довгим чорним, як смола, волоссям. Гарненьке личко
чудовиська.

АВТОРКА БЕСТСЕЛЕРІВ ЗНАЙДЕНА МЕРТВОЮ

Сорокатрирічна Елізабет Каспер, більш відома
в усьому світі як М. А. Спот, авторка гостросю-
жетних трилерів, була знайдена мертвою вна-
слідок, як вважається, «безглузлого нещасного
випадку».

У письменниці залишилися чоловік, Бен Каспер,
і двадцятиоднорічна донька, Маккензі Каспер.

Суспільство глибоко вражене трагічною втратою
талановитої мисткині, яка пішла із життя так
передчасно. Прихильники письменниці по всьому
світу влаштовують масові акції вшанування її лі-
тературного генія.

Яка ж брехня...

З газети в моїх тремтячих руках із мене кпинить холодна посмішка, яку нестримно хочеться вирізати і стерти з пам'яті.

Вона сама напросилася.

Вона заслуговувала на смерть.

Шкода лишень, що цього не сталося раніше.

ЧАСТИНА ПЕРША

1

МАККЕНЗІ

Вам, мабуть, ніколи більше не випаде побачити такої панахиди — без жодної пролитої сльозинки.

Панахида за моєю мамою — це найграндіозніша подія року, а можливо, всього її життя.

Натовпу прихильників під Меморіальним центром Святого Джона це невтямки. Вони вважають, буцімто зібралися тут за власної ініціативи. Вони не в курсі про грошву, яку влили в рекламу, інфлуенсерів, жовту пресу і книжкових блогерів.

Відколи мама померла, її романи знову очолили рейтинги.

«Дивись, мамо! Ти померла, а вони всі й досі на тобі заробляють».

Газети за останній тиждень просто з глузду з'їхали, висуваючи різні божевільні теорії.

М. А. СПОТ ТРАГІЧНО ЗАГИНУЛА
НА ПІКУ СВОЄЇ КАР'ЄРИ.
НЕЩАСНИЙ ВИПАДОК ЧИ...

Ось чому у глибині зали стовбичить цей чувак. Середніх років, із кумедними вусиками, у костюмі і краватці.

— Це приватний захід. Прошу вас, ідіть, — пошепки наказує йому бабуся уривчастим тоном.

Щойно вона відходить, усмішка з її обличчя зникає.

Не треба бути аж надто спостережливим, щоби помітити кобуру в цього типа під піджаком — він детектив. І вже приходив до нас додому два дні тому. Я відчинила двері, а він одразу почав розпитувати про маму, аж поки до нас не підлетіла, наче розлючена квочка, бабуся.

— Маккензі, залиш нас, будь ласка, — наказала вона, затуливши мене від гостя. І, вже завернувши за ріг коридору, я почула, як бабуся виголошує крижаним тоном: — Вам має бути соромно потикатися з балачками до дитини, яка щойно втратила матір!

І от тепер цього чоловіка знову примушують піти геть.

Преса і блогери вже кілька днів висуюють навіжені гіпотези щодо маминої смерті. А правда, за словами слідчих, значно банальніша: під час своєї звичайної ранкової прогулянки в лісопарку біля нашого дому мама послизнулася, впала й розтросила голову об камінь.

«Нещасний випадок» — так вони кажуть. Іронія долі, бо в маминих бестселерах повно тих нещасних випадків.

Тільки не зрозумійте мене хибно, дехто і справді засмучений.

Як щодо цієї сучки, Лайми Рот, яка зараз базикає з видавцем так, ніби це звичайна ділова зустріч? Сто відсотків. Вона була маминою літагенткою понад двадцять років. І тепер може забути про книжки, які вони планували видати. Але все одно Лайма заробить своє — на спеціальних виданнях, кольорових зрізах, книжкових боксах і всьому такому. Я цього певна. Це джерело прибутків ніколи не вичерпається.

Кілька днів тому ми кремували маму у вузькому колі — десь із десятків присутніх. І все одно ніхто не плакав.

А сьогоднішня панахида — суцільна показуха. Для «друзів», як вони кажуть. Щоб віддати шану. Шана і справді багато важила для мами. А от друзі? Не впевнена, що в неї взагалі були справжні друзі. Хоча, судячи з пишних промов, які виголошують на її честь уже понад дві години поспіль, вона була щонайменше Шекспіром.

На вулицях перед будівлею юрмиться натовп, але в переповненій меморіальній залі моторошно тихо. Лише шепіт рикошетом відбивається від стін.

З одного боку зали стоїть величезний мамин портрет, де вона в мереживній блузці з високим коміром, на тлі червоних троянд. Внизу підпис: «М. А. Спот». Середнього віку дивакуватий фотограф, найнятий видавництвом, із різних ракурсів фотографує портрет. А також видавця, літагентів, тата поруч нього. Він і мене просив підійти, але я відмовилася.

«Та пішли вони всі».

З іншого боку зали — фото мами в її кабінеті. Повний макіяж, зачіска, але вигляд трохи неухажаний. Сидить на тлі книжкових полиць. Неофіційне фото підписали справжнім ім'ям: «Елізабет Каспер». Ця версія для інших джерел — місцевої газети, церкви, яку відвідує бабуся, і благодійних фондів, які мама підтримувала.

Я вважаю за краще триматися у глибині зали, подалі від цього цирку, поруч із дідусем, якому начхати — і завжди було начхати — на маму. Як і на мій зовнішній вигляд, якщо чесно.

А от бабусі — ні. Ще вдома вона наказала мені не фарбуватися звичною чорною помадою та не використовувати багато підводки.

— І вдягни щось пристойне.

Я майже завжди ношу чорне. Який збіг, адже колір ідеально пасує до панахиди. Як і мої чорні підводка й помада, якими я все одно нафарбувалась.

Бабуся, звісно ж, у костюмі від *Dior* і коштовних прикрасах. І намагається бодай словом перекинутися з кожним присутнім.

Тато в елегантному чорному костюмі має шикарний вигляд. Але трохи насуплений, мабуть, через похмілля. Його батьки живуть лише за чотири години звідси, але відколи померла мама, оселилися в нас. Бабуся тепер контролює, щоб він не зазирає до пляшки зрання. Після маминої смерті вона з гордістю взяла на себе ведення домашнього господарства.

А як щодо мене? Я хочу плакати, слово честі, хочу, але поки що не усвідомила, що все це насправді. Кортить сумувати, та я завжди відчувала, що мамі до мене байдуже. Це зробило мене дуже прикрою останнім часом, і ми віддалилися одна від одної.

Мій найкращий друг, Іджей, каже, що в мене відкладене горювання. Можливо, я просто безсердечна. Я попросила його не приходити, бо не хотіла, щоб людина бачила, яке лайняне в мене життя. Власне, воно завжди було таким, скільки себе пам'ятаю.

Ми зустрінемося в нас удома, де на сьогодні запланований «вечір для близького кола». Впевнена, буде саме вечірка, хоча родичі називають це «вшануванням».

Роззираюся і ніяковію, вгледівши знайому постать. Чоловік підходить до тата й потискає йому руку. Це

декан мого університету. Я відвертаюся і закриваю очі. Мама колись любила «світитися» в його компанії. «Це заради твого майбутнього», — стверджувала вона. Ба якось навіть лекцію в моєму універі прочитала і зробила фінансову пожертву. Не здивуюсь, якщо й там ще й пам'ятник поставлять.

Мамин терапевт теж тут. Двоє її редакторів. Три асистенти. Наш сімейний адвокат. Більшість її «друзів» — просто люди, з якими вона тісно співпрацювала.

Мені кортить заплакати, чесне слово, кортить, але не виходить. За останній тиждень, відколи стався нещасний випадок і поки я жила вдома, а не у своїй однушці в місті, я постійно думала про маму, про нас, про нашу нікчемну родину. Було сумно, але не так, щоб аж нестерпно сумно, як, напевне, годилося б почуватися.

Тато перевіряє щось на смартфоні і квапливо відходить до дверей. Там я помічаю ще одного чоловіка в бейсболці, який відвертається і йде геть. Тато прямує за ним.

Саме зараз вдала мить сказати татові, що в мене бо-
лить голова й от-от накриє нервовий зрив (це брехня, певна річ), тому мені краще піти. Всередині вирують емоції, але визначити їх я не можу. Найбільше кортить одного — опинитися подалі від усіх цих людей.

Виходжу в порожній коридор, що веде до іншого, меншого, й бачу, як віддалік тато розмовляє з тим незнайомцем.

Рушаю до них, але вповільнюю крок, почувши стихшений шепіт:

— Ах ти ж паскуда!

Якого біса?